

Polovina nebe se rozprostřela nad dalšími městy

Doleva 400. Nahoru 50. Myš. Vezmi. Probud se. Usni. Začátek diktování. V tiché místnosti se ozývá ševelení a zvláštní povely. U počítačů sedí lidé, ani se nehnou, klávesnice zůstávají nepoužité. Přesto se před nimi na obrazovkách vše hýbe. Počítač ovládají hlasem. A to díky občanskému sdružení Polovina nebe, které své úspěšné pražské kurzy nabízí nově i v dalších krajích České republiky.

práce. A s tím pomáhá Polovina nebe zrovna tak. „Součástí naší podpory není jen čistě výuka v kurzu, ale i pomoc s hledáním práce. Naši klienti v Praze například pracují v archivu, digitalizují obecní kroniky, opravují hlasově přepsané přednášky profesorů na VŠ atd.“ popsala škálu možného uplatnění ředitelka projektu Daniela Rázková.

Takové možnosti má opravdu každý. Mezi

klienty jsou jak lidé s dětskou mozkovou obrnou, tak i lidé se svalovou atrofií nebo tetraplegií. Dokonce i drobné řečové vady nejsou překážkou, software se dokáže přizpůsobit. Ovládání hlasem umožňují tři programy MyVoice, My Dictate a Newton Dictate, které vyvinul tým odborníků z liberecké technické univerzity ve spolupráci s firmou Newton Technologies pod vedením profesora Jana Nouzy. I s nákupem těchto programů občanské sdružení pomáhá. „Vyřizujeme s klienty žádosti o příspěvek na kompenzační pomůcku. Zatím máme stoprocentní úspěšnost. Zároveň klientům počítače na tři měsíce půjčujeme, aby si všechny nabyté dovednosti mohli pořádně vyzkoušet,“ uvedla Rázková.

Účastníci můžou být i úplní začátečníci. Některým klientům bylo třeba vysvětlit, co je

to myš. Přesto kurz úspěšně zvládli, dokázali pracovat s wordem, prohlížet internetové stránky, vyplňovat tabulky, posílat e-maily... „Jediné, s čím je trochu potíž, jsou počítačové hry – tam někdy rychlost odezvy ovládání hlasem nestačí. Zkušení uživatelé dokážou počítač ovládat stejně rychle jako běžný uživatel,“ dodal na brněnské prezentační hodině Ondřej Sedláček.

V Polovině nebe pracují i tělesně postižení lidé. Lektorka Dita Horochovská (kvadruplegička) se stala i tvář organizace, počítač hlasem totiž ovládá bravurně. Rok zde vyučuje i Alexandra Gomi s dětskou mozkovou obrnou. Její hlas není úplně standardní, přesto problémy s počítačem nemá: „Tato dovednost mi nejen zrychlila práci s počítačem, dřív jsem psala jen jedním prstem, ale pomohla mi i k této zajímavé práci. Je to moje první zaměstnání. Je s tím spojená odpovědnost, ale hlavně pocit normálního života.“

Kurzy se otevírají pro užší skupinu, zhruba 4–5 zájemců a jsou díky podpoře Evropského sociálního fondu a Ministerstva práce a sociálních věcí ČR bezplatné. V současnosti se domlouvají termíny v Brně v Lize vozíčkářů. Zkontaktovat Polovinu nebe však může kdokoliv z uvedených krajů – ideálně menší skupinka lidí, která by o výuku měla zájem. Individuální a vstřícný přístup je v komunikaci pro Polovinu nebe základem. Kontakt najdete na internetových stránkách www.polovinanebe.cz.

(ata)

Do Plzeňského, Královohradeckého, Středočeského a Jihomoravského kraje přináší občanské sdružení Polovina nebe příležitost pro lidi s těžkým fyzickým postižením. Ovládat počítač hlasem neznamená jen umět napsat sám e-mail nebo zajímavě trávit volný čas. Hlavní myšlenkou je uplatnění na trhu

Let balónem přinese oslavu se šampaňským i šlechtické léno

Nekonečné nebe nad vámi a pod vašimi nohama pomalu uplyvá důvěrná známá krajina. Vznášíte se uprostřed omamné modři a všechny starosti a smutky zůstaly hluboko pod vámi. Takový prostor, taková krása, takový klid...

Že to mohou zažít jenom ptáci? Zcela zdraví lidé možná, vozíčkáři vůbec? Ne tak docela; lety balónem poskytují příležitost stát se alespoň na chvíli vzduchoplavcem každému. Křídla, která nám matka příroda upřela, sice nenahradí, zato vám zaručí jedinečný zážitek a bezpečný návrat zpátky na zem.

Brněnská firma Madair nově zakoupila balón se sedadly a dvířky celkem pro devět pasažérů (pro znalce typ OK 6363), díky kterému se mohou do vzduchu podívat i vozíčkáři.

Celá akce, zahrnující dopravu zpět z místa přistání (okružní lety balóny neumožňují), trvá 3 až 4 hodiny, samotný let asi hodinu.

Teoreticky by s vámi pilot mohl vyletět až do výše čtyř kilometrů, nicméně let nízkou nad krajinou (zhruba ve 150 metrech), pohled na váš dům z výšky a mávání kamarádům vám poskytnou podstatně silnější zážitek.

Ještě před startem uvidíte přípravy balónu na vzletnutí a po přistání se vám dostane tradičního křtu jakožto nových vzdu-

choplavců. Stanete se tak členy šlechtického komunity balonářů – krom titulu (nedědičného) a léna obdržíte také šlechtický kodex – tedy ponaučení o tom, jak by se měl správný šlechtic chovat.

Jak už vás asi napadlo, zrovna levné to není; běžná cena se pohybuje okolo 5000 Kč za osobu, ve slevomatu se vám může podařit koupit letenku za necelé 3000 korun.

Na druhou stranu, když se někdo vdává nebo slaví významné výročí, proč se nedohodnout s ostatními a nesložit se na jedinečný zážitek pro oslavence? Věci se rozbíjí nebo omrzí, zkušenosti ale zůstávají.

Jak se létá na vozíku? Josef Šulc – jeden ze zakladatelů družstva hendikepovaných ŠANCE a osobnost velkonočního čísla Vozíčkáře – si to vyzkoušel:

„Letěl jsem balónem s firmou MAIDAR, která jako jediná (v té době) měla koš, do kterého se vešla sedačka se čtyřbodovými pásy, kterými musí být vozíčkář upoután.

Musím říct, že poměrně dlouho trvalo, než jsem se k letu dostal. Buď jsem měl já zdravotní problémy, nebo se nelítalo kvůli počasí a také nebylo místo, protože když má letět vozíčkář, musí provozovatel nainstalovat zmiňovanou sedačku, která zabere dvě místa. Musím ale říct, že až jsem se do balonu dostal (nástup nebyl nijak moc obtížný) a odstartovali jsme, byl to velmi příjemný a hezký zážitek. Samotný let sice trval „jen“ hodinu, ale je to zážitek, na který se nezapomíná a stojí za to. On to není jen samotný let, ale celá ta příprava, které jste přítomni, a pravděpodobně největší zážitek je přistání a po něm přivítání a jmenování do šlechtického stavu podle místa přistání.“ (td)